

Der var ofte luftalarm, men far sagde, sov bare videre, det er snart forbi. En nat var det ikke forbi. Der lød et mægtigt drøn, mørklægningsgardinerne rullede op, vinduerne klirrede, der var faldet en bombe ganske nær ved. Så fik vi fart på. Alle 5 ud af sengen, lidt varmt tøj uden på pyjamasen og af sted ud på gaden. 200 meter væk skulle vi ned i en kælder, og der sad vi så. Jeg var 6-7 år, jeg frøs og var søvnig, og så på alle disse fremmede mennesker, der bare sad og var tavse.

Efter en rum tid blev alarmerne afblæst og vi skyndte os at vakle hjem.

Efter den nat, skulle vi i beskyttelsesrum hver gang sirenerne lød.

Vi slap let igennem, tænk på, hvad der sker i dag mange steder. Det er ubærligt.

Intet navn højst B.B.T